

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 265 van 21 juni 2007
in de zaak X/ IVde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Pakistaanse nationaliteit, op 25 november 2005 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2005.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 234, § 1, eerste en tweede lid, van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van het geding ingediend op 22 januari 2007 met toepassing van artikel 235, § 3 van voornoemde wet.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DESWAEF en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De feitelijke gegevens van de zaak
2. Overzicht van de procedure
3. Volgens zijn verklaringen kwam verzoeker het Rijk binnen op 19 juli 2005 en diende dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 17 augustus 2005 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing dat de asielaanvraag ontvankelijk was. Op 9 november 2005 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen.

4. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing:

"Volgens uw verklaringen bent u een Pakistaanse soenniet afkomstig uit X. In 1979 sloot u zich aan bij de regeringspartij van X-X "X Conference" en klom in de hierop volgende jaren op naar de top van deze partij. Zo werkte u in de periode 1992-1995 als perssecretaris van de eerste minister van X X, X X X X. Van 1996 tot 2002 was u actief als "X of X" voor "X Conference" en na 2002 zat u de "X X X" van uw partij voor. Daarnaast baatte u vier colleges uit, handelde in vastgoed en werkte als journalist voor verschillende nationale kranten. In deze krantenpublicaties sprak u zich uit tegen de rol die de Pakistaanse inlichtingendiensten in X X spelen. In 1997 drong een stel onbekenden uw woonst binnen en gebruikte geweld tegen uw echtgenote, uw kinderen en uzelf. U nam aan dat deze moordpoging opgezet was door de toenmalige eerste minister van X X, uw partijgenoot X X X. X was "X Conference" namelijk gesplitst geraakt en had u kritische stukken gepubliceerd over de corrupte praktijken die X X X erop nahield. Toen u deze feiten aangaf, werd het betreffende "X" (X X Report) vermoedelijk onder druk van X X X gemanipuleerd en werd genoteerd dat deze geweldpleging het gevolg was van een ruzie tijdens een cricketwedstrijd. Op 24 september 2004 informeerde een majoor van de inlichtingendienst "X" naar het internationale seminarie dat u op 2 januari 2005 in X zou organiseren. Vervolgens werd u op 28 december 2004 opgeroepen door de chef van de "X" in X X, brigadier X. Deze gaf te kennen dat het seminarie enkel onder zijn voorwaarden kon doorgaan. U antwoordde dat de invulling van het seminarie al vaststond. Op 30 december 2004 werd u opnieuw bij brigadier X ontboden. Hierbij verplichtte deze u om een door het "X" opgesteld document te aanvaarden als slotverklaring van het seminarie. U weigerde echter om dit te doen. Toen u vervolgens naar X reisde, vernam u van de hotelmanager dat de conferentie niet op de geplande lokatie kon doorgaan. Omdat u enkel met de grootste moeite een alternatieve lokatie wist te vinden, concludeerde u dat de "X" u probeerde te boycotten. Op 1 januari 2005 ontving u een tiental schriftelijke aanmaningen om zich bij brigadier X aan te melden. U ging hier echter niet op in. De volgende dag vond het seminarie plaats er het bleek een groot succes. Zo'n 250 vooraanstaande gasten confereerden er over vrede en mensenrechten in X. Toen u na afloop van het seminarie in het gezelschap van een kennis en uw familie naar huis reed, werd uw wagen klem gereden door vier jeeps. In één ervan zat brigadier X en deze gebood u om mee te komen. Vervolgens werd u geblinddoekt naar een onbekende lokatie afgevoerd. U werd er in een kamer opgesloten en werd er door drie mannen afgetuigd. Later die dag werd u geblinddoekt naar een andere plek overgebracht en werd er in een cel opgesloten. De volgende ochtend werd u door vijf onbekenden naar een andere kamer gebracht en kreeg er elektrische shocks toegediend. Op de ochtend van de volgende dag, op 4 januari 2005, werd u door drie onbekende mannen uit uw cel gehaald. U werd uitgekleed en vervolgens werden verschillende sigaretten uitgedoofd op uw lichaam. Hierop volgend werd u naar uw cel teruggebracht. Op 8 januari 2005 werd u in uw cel opgezocht door een onbekende. Deze verschaftte u pen en papier en gebood u om uw verontschuldigen op te schrijven en te verklaren dat de eindverklaring van het seminarie door de "X" was opgesteld. De volgende ochtend werd u naar een kantoor overgebracht en trof er brigadier X aan. Deze stelde dat u drie dagen kreeg om het gevraagde op te schrijven en liet u vervolgens vrij. U nam een taxi naar uw kantoor in X en vloog die avond over naar X om er onder te duiken bij een vriend. U weigerde namelijk om op brigadier X verzoek in te gaan en nam geen contact op met uw familie omdat u ervan uitging dat de telefoons afgeluisterd werden. Via een tussenpersoon vernam u dat uw familie in de hierop volgende maanden dreigtelefoons ontving en dat u opgespoord werd. Gebruikmakend van een vervalst paspoort vloog u op 16 juli 2005 via X over naar Amsterdam en vroeg op 19 juli 2005 in België asiel aan".

5. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Nopens de ontvankelijkheid

6. Verweerder brengt een exceptie van onontvankelijkheid aan. Volgens verweerder is het verzoekschrift tot voorzetting niet ontvankelijk bij gebrek aan middelen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat met het voorliggend verzoekschrift het verzoekschrift tot voortzetting wordt bedoeld. Artikel 235, §3, tweede lid, van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat het verzoekschrift tot voortzetting

bevattende een aanvulling van het initiële verzoekschrift op straffe van onontvankelijkheid dient te beantwoorden aan de vereisten bepaald in artikel 39/69, § 1, van de voormelde wet van 15 december 1980 met uitzondering van de vereiste bepaald in artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°. Deze uitzondering betreft de vereiste van een uiteenzetting van feiten en middelen. De exceptie wordt verworpen.

7. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, p. 95).

Nopens de status van vluchteling

8. De verzoekende partij dient aan te tonen dat er in haren hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat haar vrees actueel is hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van haar beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; zie ook: R.v.St., X, nr. 46.530, 16 maart 1994; R.v.St., X, nr. 96.562, 18 juni 2001; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. X, 22 april 2003; zie ook: P.H. X, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).
9. Verzoeker legt nieuwe stukken neer. Verweerder merkt eerst en vooral op *"dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift slechts een opsomming geeft van de nieuwe documenten die hij aanbrengt zonder concreet uiteen te zetten hoe deze documenten de argumentatie van de commissaris-generaal weerleggen of zijn relaas bewijzen."*
10. De bestreden beslissing stelt dat *"Het feit dat verzoeker zijn paspoort niet voorlegt zou het vermoeden oproepen dat hij het achterhoudt omdat het informatie bevat die de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag verder zou ondermijnen."*
11. Verzoeker belooft in zijn verzoekschrift tot voortzetting zijn paspoort voor te leggen om *"het tegenovergestelde aan te tonen"*. Hij legt ter terechtzitting drie vervallen paspoorten neer waarvan het meest recente paspoort was uitgereikt op 19 juni 2000 en verviel op 18 juni 2005. Uit dit laatste paspoort dat ongeldig gemaakt werd, blijkt dat verzoeker nog een recent geldig paspoort heeft. Verzoeker is op 19 juli 2005 naar België gekomen.

Verzoeker kan ter terechtzitting niet toelichten waarom hij in de onmogelijkheid was zijn huidig geldig paspoort voor te leggen dat zoals ook bij de drie vervallen paspoorten het geval was, samen waren vastgeniet omwille van de visagegegevens. Verzoeker bewijst niet dat hij illegaal zijn land heeft verlaten. In tegenstelling tot wat is gesteld in het verzoekschrift toont verzoeker niet alle beschikbare informatie en in het bijzonder hoe en wanneer hij X verliet en in België is toegekomen. Het achterhouden van zijn actuele paspoort dat hiervoor werd losgemaakt van zijn vorige paspoorten, hypothekeert dan ook zijn geloofwaardigheid.

12. Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift tot voortzetting de volgende attesten en artikels neer: een attest van INSPAD van 20 december 2005, een attest X en X betreffende de feiten van januari 2005, een attest van Central X Club van 1 december 2005, een attest van X of X X van 7 december 2005 en een attest van de heer X X X X X van 27 maart 2006, de artikels Pakistan News 19.6.2006 'Journalist community to observe Black Day today' en Pakistan Tribune 18.6.2006 'Journalists refuse talks with PM'.
13. Deze attesten worden niet nader toegelicht. De artikels betreffen algemene informatie en worden evenmin nader toegelicht of gekoppeld aan verzoekers persoonlijke vrees (R.v.St, nr. X van 9 juli 2003; R.v.St, nr. X van 15 december 2004). Verzoeker toont niet aan dat hij de bovenvermelde stukken, niet eerder kon neerleggen vooral aangezien hij na de ingeroepen problemen van januari 2005 nog zes maanden in Pakistan bleef en dat deze attesten afkomstig zijn van mensen met wie hij een nauwe band had.
14. Verzoeker legt een tweede medisch attest neer waarin blijkt dat hij geheugenstoornissen heeft en depressief is. Verweerder stelt: *"Bovendien moet worden vastgesteld dat op het moment van de beslissingname niets in het administratief dossier wees op deze psychische problemen. Zijn relaas bevat precieze en gedetailleerde gegevens en, hoewel hij hiertoe wel de kans kreeg, werden er door verzoeker geen specifieke opmerkingen gemaakt in verband met psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of dat hij zich bij het door hem aangehaalde verloop van de gebeurtenissen wel eens zou kunnen vergissen. Aan verzoeker werd eenvoudigweg gevraagd zijn asielrelaas uiteen te zetten. Bij de vraag of verzoeker nog iets aan zijn asielrelaas had toe te voegen maakte verzoeker geenszins melding van een verwarde psychologische toestand waarin hij zou verkeren. Verzoeker legde evenmin een medisch attest neer waaruit specifiek zou blijken dat hij aan geheugenstoornissen zou lijden (R.v.St, nr. X van 26 mei 2004). Verweerder stelt zich tenslotte ook de vraag of en waarom verzoeker dit element niet eerder kon opwerpen."*
15. Uit de verhoren blijkt onder meer dat verzoeker zeer geregeld reisde en daarvoor verschillende visa had voor Europa en voor de Verenigde Staten. De neergelegde paspoorten zijn coherent met zijn verklaringen over zijn talrijke vroegere verblijven in het buitenland en wijzen niet op geheugenproblemen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voor zijn asielrelaas alle relevante verklaringen over de essentiële elementen heeft kunnen afleggen. Verzoeker toont niet aan hoe zijn psychologische toestand zijn vorige verklaringen zou hebben aangetast of waarom hij zijn eventuele geheugenproblemen niet eerder heeft vermeld of kon meedelen. Het medisch attest toont

aan dat verzoeker psychologische problemen heeft doch is niet van dien aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen. De stukken opgesomd in de paragrafen 12, 13 en 14 worden derhalve, overeenkomstig artikel 39/76 §1 van de vreemdelingenwet, verder uit de debatten geweerd.

16. Verzoeker stelt dat de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in de bestreden beslissing enerzijds te wijten zijn aan het feit dat zijn geheugen hem af en toe in de steek laat en anderzijds aan het feit dat het gehoor op het Commissariaat-generaal op één maratonddag werd afgenomen terwijl dit op de Dienst Vreemdelingenzaken over vier verschillende dagen gespreid was. Verzoeker stelt dat de versie van de Dienst Vreemdelingenzaken de correcte versie van zijn asielrelaas is.
17. Verwerende partij merkt terecht op dat verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden niet ontkent. Bovendien bevestigt het verzoekschrift de eerste versie van de feiten zoals verklaart op de Dienst Vreemdelingenzaken terwijl verzoeker na confrontatie met de tegenstrijdigheden op het Commissariaat-generaal ontkende de desbetreffende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben afgelegd en daarop de verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal bevestigde. Het is dan ook onvoldoende in het verzoekschrift te beweren dat verzoeker nu opnieuw zijn eerste verklaringen bijtreedt zonder dit nader toe te lichten.
18. Verder merkt verweerder op dat alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden hun grondslag vinden in het administratief dossier, ze hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (R.v.St, nr. X van 15 januari 2003).
19. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (R.v.St., nr. X van 22 januari 2003; R.v.St, nr. X van 12 januari 2005).
20. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betwijfelt verzoekers hoedanigheid niet binnen de X. Verzoeker toont aan de hand van zijn verklaringen, zijn professionele documenten en krantenartikels zijn jarenlange politiek-sociale activiteiten aan.
21. Noch op de Dienst Vreemdelingenzaken noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch in het verzoekschrift verklaart verzoeker concreet de redenen van zijn vervolging. Verzoeker stelt dat hij bedreigd werd door de Pakistaanse veiligheidsdiensten naar aanleiding van een internationale conferentie over de toekomst van X. Verweerder is van mening dat, *"aangezien verzoeker niet in staat was te verduidelijken wat de concrete eisen waren van de X, de bestreden beslissing terecht stelt dat verzoeker buitengewoon vaag blijft over wat de agenten van X precies van hem verlangden. Zo is verweerder van mening dat wel degelijk van verzoeker, die verplicht werd zijn seminarie in overeenstemming te brengen met de wensen van het X, aan wie een document getoond werd waarin deze wensen werden opgesomd en die verplicht werd een verklaring te schrijven waarin de eindbeslissing van het door hem georganiseerde seminarie moest worden aangepast, concretere informatie moet kunnen verschaffen over*

de inhoud hiervan. Verweerder meent dan ook dat de bestreden beslissing terecht stelt dat verzoeker buitengewoon vaag blijft nu blijkt dat hij geen duidelijkere informatie kan verschaffen en dat dit verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnt”.

22. Verzoeker antwoordt in zijn verzoekschrift: *“Het agenda werd getoond aan verzoeker maar hij mocht het niet lezen. Zo kan hij bijgevolg geen details geven.”*
23. Verzoeker blijft aldus ook in het verzoekschrift onduidelijk over de oorsprong van zijn moeilijkheden. Het is niet aannemelijk dat verzoeker dermate onder druk komt te staan omwille van een door de Pakistaanse veiligheidsdiensten opgelegde agenda of opgedrongen conclusies wanneer hij geen duidelijke instructies hieromtrent kreeg. Verzoeker moet minstens kunnen toelichten welke bevindingen of beschouwingen de Pakistaanse autoriteiten willen verspreiden. Hij verklaart dat hij verschillende keren werd aangesproken voor de conferentie, dat een agenda werd getoond en dat hij tijdens zijn opsluiting van brigadier X drie dagen kreeg om ‘het gevraagde’ op te schrijven. Verzoeker moet aldus dit “gevraagde” kunnen benoemen. Hij moet tevens kunnen verklaren waarom het voor hem onmogelijk was hierop in te gaan of waarom de eisen tegengesteld zijn aan de belangen van X of zijn organisatie. Dit is niet het geval zodat de grond van het eventuele geschil tussen verzoeker en de Pakistaanse autoriteiten onduidelijk blijft. Voor zover verzoeker werd opgesloten, toont hij niet aan dat hij vervolgd werd in de zin van het vluchtelingenverdrag.
24. Het opzetten van een internationale conferentie over de toekomst van X zal ongetwijfeld vele moeilijkheden meebrengen en aanleiding geven tot delicate onderhandelingen met de verschillende overheden. Verzoeker stelt dat er talrijke internationale vertegenwoordigers aanwezig waren waaronder ook parlementsleden en vooraanstaanden uit de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, de Europese Unie, de Unie van Arabische Emiraten en vertegenwoordigers van de Verenigde Naties. Het is dan ook aannemelijk dat de organisatoren regelmatig overleggen met politie en veiligheidsdiensten zodat de veiligheid van de deelnemers gegarandeerd kan worden. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, is de aanwezigheid van de veiligheidsdiensten en ordehandhavers op de conferentie is in dit opzicht geen bijzonderheid. Bovendien kan een dergelijke conferentie niet worden gehouden zonder de noodzakelijke administratieve steun van de Pakistaanse overheid, onder meer om de buitenlandse gasten toe te laten tot het grondgebied. Hieruit blijkt geen moeilijkheden of vervolging.
25. Verzoeker stelt dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen talrijke documenten heeft voorgelegd ter staving van zijn asielrelaas en voegt toe: *“Het is gewoon onbegrijpelijk hoe de Commissaris Generaal ze naast zich neerlegt met een heel korte en gestereotypeerde motivatie. De stukken en videotape neergelegd na het verhoor worden bijna niet aangehaald. Het dokterattest van attest van X X X, dermatoloog, waarin de letsels van verzoeker nochtans beschreven worden en compatibel verklaard worden met het relaas van de kandidaat vluchteling, word afgewezen omdat het geen uitsluitel biedt.”*
26. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze in overweging nam: *“Het merendeel van deze documenten dateert immers van voor uw ontvoering en bevestigt weliswaar uw werkzaamheden als journalist en als voorzitter van de “X X X” van de “X Conference”, maar biedt niet het minste bewijs van uw ontvoering op 2 januari 2005. De krantenartikels die u na 2 januari 2005 liet publiceren, wijzigen deze vaststellingen niet- deze documenten verwijzen immers op geen enkele wijze naar uw ontvoering op 2 januari 2005 en bieden er bijgevolg niet het minste bewijs van. Het door u voorgelegde attest opgesteld door uw partijvoorzitter X X X X wijzigt bovenstaande vaststellingen evenmin. Weliswaar vermeldt dit document dat u in*

Pakistan het voorwerp was van "constant persecution of certain agencies", maar verwijst op geen enkele manier naar uw ontvoering op 2 januari 2005. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de in dit attest gebruikte formulering te vaag is om als doorslaggevend bewijs van de door u ingeroepen feiten te worden weerhouden. Aangaande het door u voorgelegde doktersattest opgesteld door X. X dient te worden vastgesteld dat dit document geen uitsluitend biedt over de manier waarop u de littekens opliep die zich op uw lichaam bevinden."

27. De bestreden beslissing wijst op een aantal tegenstrijdigheden in verzoekers relaas over zijn detentie die hij niet beantwoordt in zijn verzoekschrift. Het verzoekschrift wijst op de videotape. Op deze tape staat een bijeenkomst van een groep mensen die mogelijk deel uitmaken van een grotere conferentie doch op de beelden is geen een groep van 250 conferentiegangers te zien en worden alleen de sprekers gefilmd. Bij de video is geen vertaling van de toespraken gevoegd zodat onduidelijk is wat er precies werd gezegd. Voor zover verzoeker hierbij aanstootgevende verklaringen heeft afgelegd wordt dit nergens duidelijk gemaakt en is dit niet af te leiden uit de beelden. De neergelegde videotape geeft aldus geen bijkomende inlichtingen.
28. Verzoeker legt een medisch attest neer waaruit moet blijken dat hij ernstig mishandeld was en meent dat dit minstens een begin van bewijs is van zijn aanhouding. Verweerder stelt terecht: *"Dergelijk medisch attest kan geen bewijs vormen van de omstandigheden waarin de verwondingen zouden zijn opgelopen en het is juist betreffende deze omstandigheden dat de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is."*
29. Verzoeker stelt dat zijn vrees nog steeds actueel is: *"X X X blijft een vijand van verzoeker. Het eenvoudig argument van het verloop van tijd houdt niet stand gezien de concrete situatie. Verzoeker heeft dit aangehaald als een belangrijk element in de hele context van zijn asielrelaas in het algemeen en van zijn problemen met de geheime diensten in het bijzonder. Het is echter niet voor de overval van 1997 dat hij nu asiel en bescherming aanvraagt. Het is wel degelijk wegens de problemen van het seminarie begin 2005 en zijn rol dat verzoeker uiteindelijk heeft moeten vluchten."*
30. De verweerder verwijst hierbij terecht op verzoekers antwoorden tijdens het cgvs-verhoor: *"Verzoeker verklaarde op de vraag of hij nog verdere moeilijkheden kende na de overval in 1997," niets ernstigs vooreen tijdje..., de reële problemen begonnen In januari 2005"* (cgvs, p. 10)."
31. Verzoekers relaas is verbonden aan zijn onwil om de conclusies van de conferentie van 2005 aan te passen aan de wensen van de Pakistaanse overheid. Voor zover verzoeker inderdaad hierop werd aangesproken en/of kortstondig is aangehouden toont hij niet aan dat hij hiervoor systematisch vervolgd werd of dat zijn vrees gegrond is.
32. Er kan worden opgemerkt dat voor zover verzoeker meende dat hij ernstig vervolgd werd, hij in januari 2005 niet meteen is vertrokken. Verzoeker bezat toen immers een geldig paspoort en had geen financiële moeilijkheden die hem konden beletten om te vertrekken.
33. Verzoeker legt echter een aantal krantenartikels van februari, maart en april 2005 neer waarin hij vermeld staat alsook zijn toenmalige activiteiten binnen de X of X & X. In het krantenartikel van 15 maart 2005 wordt onder meer gerapporteerd over een nieuwe conferentie die wordt georganiseerd te X maar die werd uitgesteld tot april 2005 omwille van de verkiezingen in het Verenigd Koninkrijk waardoor de parlementsleden niet aanwezig konden zijn in maart. Verzoeker stelt op het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen dat hij deze verhalen publiceerde "*om te zien hoe hierop zou gereageerd worden*" (zie verhoor CGVS 29/9/05). Uit de artikels blijkt dat verzoeker actief bleef. Verzoeker toont niet aan dat hij ondergedoken leefde na januari 2005. Zijn verklaring dat hij deze artikelen publiceerde "*om te zien hoe de overheid zou reageren*", kunnen niet overtuigen. De daaruit voortvloeiende bedreigingen aan zijn familie wordt daarenboven niet gegrond noch geobjectiveerd.

34. In acht genomen wat voorafgaat kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
35. Er zijn geen redenen die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zouden kunnen doen oordelen dat verzoeker in aanmerking komt voor het statuut van subsidiaire bescherming (art. 48/4 Vw.). Het verzoekschrift haalt geen concrete middelen aan voor het verkrijgen van de subsidiaire bescherming. Er zijn ook geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 Vw.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en zeven door:

mevr. K. DECLERCK, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

K. DECLERCK.